

17 Φεβρουαρίου 2026

Μοναχός Ιλαρίων Διονυσιάτης (1823 - 17 Φεβρουαρίου 1918)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Το νησί της Μυτιλήνης ήταν η ιδιαίτερη πατρίδα του. Κατά τον φιλόρετο μοναχό Λάζαρο Διονυσιάτη (+1974), «ήτο κατά την κλήσιν και την πράξιν ιλαρός και πρᾶος και πλήρης αγάπης. Όταν σου ωμιλούσεν, ἔλεγεν ο γηροκόμος Χαρίτων, μέλι ἔτρεχε ἀπό το στόμα του. Ἐψαλλε μέχρις εσχάτου γήρατος εἰς τον δεξιόν χορόν μετά πολλῆς σεμνότητος, ευλαβείας και καλλιφωνίας».

Υπήρξε καλός μαθητής του ιερομονάχου Ιωάσαφ Διονυσιάτου (+1860), του ἀριστου μουσικοδιδασκάλου, του οποιου πολλά μουσικά χειρόγραφα σώζονται στη μονή.

Όταν πλησίαζε ο καιρός της αναχωρήσεώς του ἀπό τα πρόσκαιρα, το προαισθάνθηκε ο μακάριος Ιλαρίων και δίχως δόλου ν' ασθενήσει, ζή-τησε εξομολόγο να εξομολογηθεί. Μόλις εξομολογήθηκε και αναχώρησε ο Πνευματικός, αυτός ανεπαύθη εν Κυρίω.

Ήταν Φεβρουάριος του 1918 όταν ανεπαύθη στη μονή της μετανοίας του, την αγιοτρόφο ιερά μονή Διονυσίου, τη φωλιά σπάνιων στρουθιών τ' ουρανού, γλυκόφθογγων, ανυπόκριτων και ησύχιων.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Λαζάρου Διονυσιάτου μοναχού, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Άγιον Όρος 1988, σσ. 95-96.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Α΄, εκδ. Μυγδονία σ. 147